

[Margrete Auken]

gavnligt, ikke blot for vores muligheder for at sætte ind, men også for at forstå den alvor eller mangel på samme, sagen behandles med.

Kommer ministeren ikke med en sådan tilkendegivelse, må vi prøve at skaffe flertal i folketinget for en veltilrettelagt omorganisering. SF er heldigvis ikke det eneste parti, der ser med alvor på sagen, så det skulle være muligt at få noget igennem.

Ligesådan med målsætningen. I embedsmandsredegørelsen er der fremlagt udmærkede principper for en sådan målsætning. Jeg kunne tænke mig at tydeliggøre dem lidt, så de lød sådan:

For det første skal der ske et markant fald i færdselsulykkerne over en kortere årrække. For det andet: faldet skal være størst for de mest udsatte trafikantgrupper, det vil sige børn og unge, svage trafikanter, tohjulere. For det tredje: faldet skal være størst for de trafikantgrupper, der ikke i særlig grad udsætter andre for personskade. For det fjerde: faldet skal være størst for ulykker med dødelig udgang. For det femte: ingen trafikantgruppes situation må forværres.

Også dette må vi kunne skaffe flertal for, så vi tydeligere kan se, hvad der er politisk vilje til at gennemføre. Det må laves sammen med omorganiseringen, da den nuværende organisering ikke vil være i stand til at gennemføre et så koordineret arbejde, som skal til.

Også færdselssikkerhedskommissionen, der indtil nu har været til stor gavn, skal have et skub fremad. Jeg synes, det er godt at se, at ministeren ikke vil nedlægge den, skønt vi helt mangler bud på, hvad det er, han vil bruge den til. Dens effektivitet kan øges betydeligt, hvis det folkelige indslag i kommissionen styrkes og den indarbejdes i reorganiseringen. Det må vi også se nærmere på.

Endelig er der virkemidlerne, som ministeren stort set har koncentreret redegørelsen om. Her kan man også have sine tvivl om alvoren, jævnfør slattenheden over for de alt for høje hastigheder. Nedsættelse af hastigheder er et af de mest effektive midler til at begrænse ulykker. Det erkendes overalt, hvor der arbejdes seriøst med disse problemer. En af de tungtvejende grunde til, at antallet af alvorlige ulykker er steget så voldsomt, er jo nok, at der køres for hurtigt overalt.

Ministerens troværdighed vil øges betragteligt, hvis han om lidt lover os, at der nu skal gøres en effektiv indsats for at få grænserne respekteret. De velmenende ord om Rådet for Større Færdselssikkerheds kampanjer bliver temmelig tomme, hvis ikke de følges op af løfter om ordentlig politiindsats.

Hvad angår sortpletbekæmpelsen, ligger meget lokalt. Hvad har ministeren tænkt sig at gøre ved den manglende indsats her, som faktisk er iøjnefaldende?

I ugebladet Ingeniøren var der en leder den 24. maj, som specielt handlede om dette problem. Her var der faktisk et ganske genialt forslag om at opkræve et beløb af vejbestyrelserne for hvert uheld, der skete på deres veje, til en fond. Pengene skulle siden føres tilbage til vejbestyrelserne som betaling for projekter inden for sortpletbekæmpelsen, betalt i den rækkefølge de har størst virkning i forhold til investeringerne. Over en kort årrække ville et sådan forslag bringe antallet af personskadeulykker ned med 10 pct. svarende til 1.300 færre kvæstede og 65 færre dræbte. I lederen anføres det, at sortpletbekæmpelsen for samme investering giver 40 gange større ulykkesreduktion end anlæg af cykelstier og 200 gange større end anlæg af motorveje.

De øvrige virkemidler vil jeg ikke her tage stilling til, flere af dem er drøftet tit. Det væsentlige i dag er de overordnede mål, så jeg afventer spændt ministerens svar og kommentar til det, vi her har sagt.

Aase Olesen (RV):

På baggrund af den nye, dystre ulykkesstatistik for 1985 er justitsministerens redegørelse om det færdselssikkerhedspolitiske arbejdes fremtid en meget stor skuffelse. Redegørelsens afsnit om selve organiseringen af færdselssikkerhedsarbejdet er stort set kun registrerende.

Bortset fra en vag antydning af, hvad der skal ske med færdselssikkerhedskommissionen, savnes der i redegørelsen totalt en analyse og en vurdering af de enkelte organers opgaver og kompetence og den indbyrdes arbejdsdeling og koordinering imellem dem og de involverede ministerier.

Selv om justitsministeren ikke skulle ønske en omorganisering, kunne vi da i det mindste have forventet, at man kommenterede den